

Sygn. akt I C 1117/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 28 listopada 2013 roku.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Magdalena Zdrzałka-Szymańska

Protokolant: Alicja Ziomek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 listopada 2013 roku we W.

sprawy z powództwa (...) S.a r.l. z siedzibą w L.

przeciwko S. H.

o zapłatę

Oddała powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) à r. l. z siedzibą w Luxembourg reprezentowana przez radcę prawnego wniosła w dniu 28 maja 2013 r. pozew przeciwko S. H. o zapłatę kwoty 437,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 37,90 zł liczonymi od dnia 20.12.2009 r. do dnia zapłaty, od kwoty 49,90 zł liczonymi od dnia 20.12.2009 r. do dnia zapłaty, od kwoty 49,90 zł liczonymi od dnia 20.01.2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 37,90 zł liczonymi od dnia 20.01.2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 49,90 zł liczonymi od dnia 20.02.2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 37,90 zł liczonymi od dnia 20.02. 2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 49,09 zł liczonymi od dnia 20.03.2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 37,90 zł liczonymi od dnia 20.03.2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 37,90 zł liczonymi od dnia 20.04.2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 48,50 zł liczonymi od dnia 20.04.2010 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym koszty zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że na podstawie umowy cesji przejęła od (...) S.A. prawa do wierzytelności z tytułu świadczenia usług związanych z zawartą umową abonamentową. Strona powodowa dochodzi od pozwanego zapłaty za nieopłacony abonament w łącznej wysokości 437,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami, zgodnie z załączonym częściowym wykazem wierzytelności do umowy o przelew wierzytelności z dnia 03 lipca 2012 r.

Postanowieniem z dnia 20 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy (...) w L., VI Wydział Cywilny (sygn. akt VI Nc-e 1198929/13) stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do tut. Sądu.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lipca 2013 r. sporządzono zawiadomienie o przelewie wierzytelności w kwocie 437,60 zł na rzecz (...) à r. l. z siedzibą w Luxembourg.

dowód: zawiadomienie z dnia 2 sierpnia 2013 r., k. 22.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo jako bezzasadne podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z treścią przepisu art. 339 § 1 i § 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z uwagi na fakt, iż pozwany S. H. nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę pomimo prawidłowego zawiadomienia, nie złożył żadnych wyjaśnień w sprawie ani nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, Sąd na rozprawie w dniu 28 listopada 2013 r. wydał wyrok zaoczny.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie ze względu na to, iż w ocenie Sądu roszczenie strony powodowej nie zostało udowodnione. Sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła nie tylko wysokości zobowiązania pozwanego względem strony powodowej, ale również jego istnienia w ogóle.

Jak stanowi przepis art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Założeniem rozwiązania legislacyjnego przyjętego w art. 6 k.c. jest obowiązywanie zasady kontrydiktoryjności (sporności). Idea sporu zadecydowała o regule rozkładu ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. jest w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu w postaci oddalenia powództwa. Ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Instytucja ta spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontrydiktoryjności) w procesie. Po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.) Sąd zatem wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. (vide wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29, w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża stronę. Sąd został wyposażony w uprawnienie (a nie obowiązek) dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.)). Zarazem podkreśla się w doktrynie i praktyce, że sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Działanie sądu z urzędu może prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP; vide wyrok Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116).

W niniejszej sprawie strona powodowa nie udowodniła, że przysługuje jej wobec pozwanego dochodzone roszczenie. Strona powodowa reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika na poparcie swojego żądania przedłożyła jedynie kserokopię umowy sprzedaży wierzytelności dnia 03 lipca 2012 r. wraz z częściowym wykazem wierzytelności, oraz zawiadomienie o przelewie wierzytelności. Na podstawie załączonych do pozwu dokumentów Sąd był w stanie ustalić jedynie, że pozwanego łączyła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowa abonamentowa oraz, że w dniu 2 sierpnia 2013 r. sporządzono zawiadomienie o przelewie wierzytelności w kwocie 437,60 zł na rzecz (...). à r. l. z siedzibą w Luxembourg, chociaż nie wiadomo już, czy dokumenty te zostały sporządzone przez umocowane do tego osoby oraz czy kwoty z nich wynikające odpowiadają faktycznemu stanowi zadłużenia pozwanego, jeśli w ogóle takie zadłużenie istnieje. Ponadto wskazać należy, że nie przedłożono dowodu choćby nadania pisma o nazwie „zawiadomienie”, nie mówiąc o dowodzie jego doręczenia pozwanemu, w celu wykazania dojścia do jego wiadomości oświadczenia strony powodowej w nim zawartego.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., I CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, OSNC 1968, nr 8-9, poz. 142; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, OSNC 1996, nr 7-8, poz. 108; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. - wkładka 1997, nr 10, s. 44; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Prok. i Pr. 1999, nr 9, s. 30). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddał powództwo (zob. wyrok SN z dnia 6 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, Biul. SN 1972, nr 10, poz. 178). Zob. szerzej K. W., Wyrok zaoczny oddalający powództwo, (...) 2011, nr 3, s. 36 i n. oraz cytowana tam literatura (Komentarz A. J. do art. 339 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze, wobec braku jakichkolwiek dowodów świadczących o istnieniu zobowiązania pozwanego wobec strony powodowej i jego wysokości na podstawie art. 6 kc orzeczono jak w wyroku.